

Бабусині хитрощі

Олег Буцень

Ох же і свищика подарував дядько Гнат Вадикові! Як справжній соловейко виспівує. Ні в кого у дворі такого нема. Хлопці так і ходять за ним табунцем, все канючать: дай посвистіти! Навіть пташки на деревах, як зачують свист, і собі починають підспівувати.

Посвистів Вадик день, посвистів другий, бабуса йому я каже:

— Годі тобі вже свистіти! У мене голова обертом іде від того свисту.

А Вадик знай своєї — не випускає свищика з рота.

Тож і розгнівалася на нього бабуса.

Забрала, заховала.

Ну що тепер робити? Авжеж, порюмсати. Та бабусю нічим не проймеш: не дає свищика і край!

Наплакався досхочу Вадик і тихцем міркує собі: "Все одно знайду. Хай тільки з дому кудись піде".

Перед обідом пішла-таки бабуса в магазин по хліб. Як почув Вадик, що клацнув замок на дверях, мерщій у другу кімнату і до комода, де бабуса свої речі тримає. Відсунув верхню шухляду, хутенько поперекидав якісь коробочки з гудзиками, вузлики з клаптиками — нема свищика. Висунув другу шухляду, а там — клубочки з шерстю, недокінчене шитво, кольорові нитки. І раптом у дальньому кутку він побачив гарну синю коробку, перев'язану вузьенькою червоною стрічкою. Ну, звичайно, цукерки! Вадик і оком не встиг моргнути, як та коробка сама прилипла йому до рук. Покрутив її туди-сюди, потягнув за кінчик стрічки — розв'язав. Обережно підняв кришку... В чудових зелених обгортках щільними рядками лежали великі пузаті цукерки.

"Ага, від мене сховала,— ображено подумав Вадик. — Сама їсть, а мені не дає".

Він нетерпляче розгорнув цукерку. Надкусив. Від шоколаду й рому в роті стало так смачно, що він і незчувся, як друга половинка опинилася теж у роті. Доївши цукерку, з сумом подивився на порожній папірець, акуратно згорнув його, ніби в ньому щось є, і поклав у коробку.

Відтоді й почалось неспокійне Вадикове життя. Тільки бабуса за двері — а він шурх до комода, в коробку зазирає. Вже старався й не заходити в ту кімнату, не думати про цукерки. А вони, ніби чарівні, так і надять до себе. І тільки тоді, коли від цукерок лишилися самі обгортки, Вадик остаточно зав'язав на коробці стрічку і більше не торкався її.

Спочатку йому було соромно дивитися бабусі у вічі. Але минали дні, бабуса про цукерки й не згадувала, і він постарався швидко забути про них.

Якось уранці бабуса витягла для онука новий матроський костюмчик і сказала:

— Дивись, ніде не забрудни, поки прийдуть з роботи тато і мама. Ти ж бо сьогодні іменинник. Рости здоровенький і щасливий.— І міцно поцілувала його, навіть свищика

віддала.

Ледве дочекався Вадик вечора. Ось, нарешті, і мама з роботи прийшла, і тато повернувся. Мама подарувала Вади-кові блискучі коричневі черевики, а тато — заводний самоскид.

— Ой лишенько! — схаменулась бабуса і поспішила в другу кімнату. За хвилину вона винесла синю коробку, перев'язану вузькою червоною стрічкою.

— Оце тобі, внучку. Ти вже прости мене, стару. Забула про них. Все одно натщесерце їх не треба їсти. Саме тепер. От і маму, і тата пригости.

Вадикові зробилося так жарко, наче він довго-довго стояв коло гарячої груби.

"Зараз вони дізнаються, що там нічого нема!" — з жахом подумав він. Дві великі прозорі сльозини заплутались у віях і ось-ось збирались прокласти на щоках мокрі стежки. Не відаючи, куди себе подіти, Вадик крутнувся і шастонув у ванну кімнату. І вже там, уткнувши лице у волохаті рушники, дав волю сльозам.

— І чого це від? — долинув до нього мамин голос.

— Такі смачні цукерки, а він ще комизиться,— дивувався тато.— Ану, виходь, імениннику.

Вадик пристояв ще трохи у ванній, дослухаючись, чи не жартує батько. Нехотя ступаючи, зайшов до кімнати. І від несподіванки швидко-швидко закліпав віями: тато і мама їли справжні шоколадні цукерки. А перед ними стояла та сама синя коробка, яку він недавно власноручно спорожнив.

— Бери,— сказала бабуса і весело підморгнула йому.

Вадик розгублено подивився на бабусю, на коробку і невпевнено взяв цукерку. Вона була тверда і важка — справжня...